

Leercurve

Het uitzicht was net zo prachtig als het angstaanjagend was. De stad leek van goud onder de eerste zonnestralen die op de smog schenen. Zo'n driehonderd meter onder de brug waarop we ons bevonden, schitterde het water van de rivier als gesmolten koper.

Ik keek opzij. 'Weet je zeker dat dit gaat werken?' vroeg ik mijn broer. Zijn donkere haren en zijn T-shirt wapperden in de wind. Hij zag er vreemd uit zonder zijn eeuwige witte laboratorium jas.

'Ik heb het zelf getest,' zei hij. 'Natuurlijk gaat het werken.'

Het jetpack op mijn rug voelde aan als een blok lood. Toen ik het prototype op mijn rug snoerde, had ik me verbaasd over hoe primitief en onaantrekkelijk het ding eruit zag. Het enige high-tech onderdeel eraan was onzichtbaar: aan de bovenkant van mijn ruggengraat had Jamie via een implantaat het jetpack op mijn ruggenmerg ingeplugd. Ik stelde me voor hoe het daar zat, diep onder mijn huid en tussen mijn wervels, en wilde er opeens niet meer over nadenken. Ik vroeg me af wanneer mijn broer me zou vertellen hoe ik dit ding nu moest gaan besturen. Tot dusverre had hij het onderwerp altijd vermeden.

'Hoe heb je het getest?' vroeg ik.

'Door ermee te vliegen,' antwoordde hij met een grijns. 'Dat is wat je ermee moet doen namelijk.'

Ik zuchtte en onderdrukte een vlaag van irritatie. 'Nou, ik ben blij dat jij dat hebt kunnen doen, want ik heb geen idee hoe ik dit ding moet besturen.'

Hij glimlachte. 'Dan moet je het maar eens leren,' zei hij.

Jamie duwde me van de brug af.

Ik gilte als een meisje.

Terwijl ik viel, schoten duizenden gedachten door mijn hoofd – hoe hij me *geduwd* had, dat ik niet wilde sterven, *waarom* hij me geduwd had, nam hij wraak op me omdat ik onze familienaam besmeurd had, *oh god ik ga hartstikke dood*, hoe het water me tegemoet snelde...

Gelukkig herinnerde ik me tussen al mijn paniekerige gedachten dat ik verondersteld werd te vliegen: het jetpack en het implantaat in mijn nek zaten er niet voor niets.

Het implantaat zit daar omdat mijn geest iets moet doen, realiseerde ik me. Mijn hersenen moeten dat ding controleren. Dat, of mijn broer wil me écht dood hebben.

Mijn hersenen moesten iets doen. Wat deden hersenen? Impulsen. Denken.

Het was maar een wilde gok, maar het was het enige dat ik kon bedenken. Met de moed der wanhoop probeerde ik te vergeten dat ik binnen enkele momenten te pletter zou vallen. Ik dacht aan stijging en aandrijving. Ik dacht aan zweven, aan teruggaan naar mijn broer. Ik probeerde te negeren hoe de wind in mijn oren donderde en hoe de rivier me tegemoet snelde. *Zweven*, dat moest ik.

Opeens voelde ik hitte op mijn rug. Vibraties. Een angstig moment stotterde het jetpack, maar toen kwam de aandrijving in actie. Een slordige vijftig meter boven de grond eindigde mijn val, toen

de aandrijving de zwaartekracht overwon.

Omhoog, dacht ik. Ik klom! Ik barstte in lachen uit en dacht aan linksaf slaan, en dat deed ik.

Rechts, en ik bewoog naar rechts.

'Wees niet te letterlijk! Het implantaat herkent je impulsen en je wensen,' schreeuwde Jamie toen ik weer binnen gehoorsafstand kwam. 'Je moet gewoon een looping *willen* maken en dan doet hij het voor je!'

Ik keek hem ongelovig aan vanaf mijn positie hoog in de lucht en vroeg me af hoe het zou voelen om een looping te maken door de lege lucht boven een rivier en een megastad bij het ochtendgloren.

Twee seconden later wist ik het.

*

Ik zat nog steeds te trillen van de adrenaline toen we een uur later samen in een donker cafeetje zaten. Twee pullen bier stonden gemoedelijk tussen ons in op de plakkerige tafel.

'Dus,' zei Jamie. Zijn donkere ogen sprankelden. 'Wat vond je ervan?'

Ondanks dat ik nog steeds ondersteboven was van de waanzinnige ervaring van het vliegen, schudde ik mijn hoofd. 'Wat als ik het niet op tijd door had gehad? Wat als ik te pletter was geslagen?'

Jamie schokschouderde. 'Jonge vogels worden ook door hun ouders uit het nest gegooid en leren onderweg vliegen. Dat, of ze vallen dood. Maar de meesten leren het; het is instinct. Je bent een slimme jongen, ik wist dat je het op tijd door zou hebben. Mij is het tenslotte ook gelukt.'

'Ik ben geen vogel, Jamie! Ik stond op driehonderd meter hoogte!' snauwde ik. 'Ben je helemaal gek geworden?'

Hij leunde terug in zijn stoel. 'Oh, hou toch op. Je vond het fantastisch, man! Ik kan het aan je zien. Een adrenalinejunk als jij geniet van zulk soort dingen.'

Het ergste was dat hij gelijk had. Ik deed regelmatig aan extreme sporten. Hoe was dit anders dan bungeejumpen of parasailen? 'Het was inderdaad een heftige ervaring,' gaf ik toe. 'Ik kan niet wachten tot ik dat ding weer mag uitproberen.'

'Er is iets dat ik je wil vragen,' zei mijn broer. Hij ontmoette mijn vragende blik niet, maar focuste zich in plaats daarvan op het bierviltje waar hij mee speelde. 'Volgende maand is er een illegaal Arena toernooi. Ik vroeg me af of jij interesse zou hebben om daar met mijn jetpack aan deel te nemen.'

'In een illegaal toernooi? Ik kan mezelf beter alsnog van die brug afgooien.'

'Waar ben je bang voor? Je was ook fantastisch in de legale toernooien, Logan.'

'Tot die dopingcontrole.'

'Die was nep. Je was te goed bezig en zou de favoriet verslaan. Ze moesten van je af.'

Ik vroeg me af of Jamie dat echt geloofde. Soms geloofde ik het zelf niet eens meer, vooral op nachten dat ik gaten in het plafond lag te staren. Ik wist zéker dat ik geen stims genomen had, maar wie geloofde me? De dopingtest wees anders uit. De diskwalificatie zorgde ervoor dat ik nooit meer aan de bak zou komen als Arenavechter. Mijn sponsorcontracten werden verbroken. Naast het feit dat mijn naam opeens synoniem werd met onbetrouwbaarheid, werd plots de technische beurs waar mijn tweelingbroer Jamie op geaasd had hem op het allerlaatste moment door de neus geboord. Dat was geen toeval.

Jamie was echter niet het type dat bij de pakken neer ging zitten; hij zag nooit problemen, alleen uitdagingen. De illegale toernooien waren zeker zo'n uitdaging.

'We kunnen het geld goed gebruiken,' aarzelde ik. 'Ik weet alleen niet of ik zit te springen om het gevaar. Ik ben een adrenalinejunk, maar ik hou wel van het leven.'

In de illegale toernooien mocht alles. Vanaf het moment dat het vechten begon, was het simpel: een gevecht duurde zo lang als het moest duren en diegene die overleefde, won. De experimentele wapentech waar mee gevochten werd, was net zo levensgevaarlijk als de gevechten. Bovendien betaalde het ongelooflijk goed. Veel beter dan de legale Arenagevechten, waar je je leven evenmin zeker was.

'Je zou de vloer aanvegen met alle andere kandidaten, Logan,' zei Jamie enthousiast. 'Een beetje vertrouwen in mijn tech, alsjeblieft.'

Jamies implantaat voor de besturing van het jetpack zou heel goed kunnen bijdragen aan zijn grote doorbraak in de biomedische wetenschap waar hij al zo lang op aasde. Het was publiek geheim dat er wapentech-scouts van het leger aanwezig waren tijdens dergelijke evenementen. Illegaal of niet, het leger wist wel hoe het aan nieuw talent moest komen. Het was geen slecht plan, alleen een heel gevaarlijk plan.

'Ik vertrouw jou wel, maar de andere deelnemers in de Arena niet zo,' zei ik.

'Je droomt al een jaar van je terugkeer in de Arena,' zei mijn broer. Hij haalde zijn schouders op en staarde naar buiten door de smerige ramen van het café. 'Ik zou het niet geopperd hebben als we er niet allebei beter van zouden worden. Jij bent terug in de Arena en ik kan de scouts mijn tech laten zien. Wellicht worden we straks allebei rijk.'

Rijk, beroemd en weer in ere hersteld. Misschien zou Jamie dan niet meer hoeven boeten voor wat mij overkomen was.

'Dat zou mooi zijn.' Ik wees naar mijn nek. 'En je gaat er vanuit dat dit ding helemaal veilig is?'

'Ik sta persoonlijk garant,' verzekerde mijn broer me.

Zo ging het ons hele leven al. Al sinds we kleine jongetjes waren, kwam Jamie met de ideeën en was ik de idioot die ze uitvoerde. Het maakte niet uit hoe verschillend we waren, we kwamen altijd samen in de problemen. Ik grijnsde en antwoordde op de manier zoals ik dat al mijn hele leven deed: 'Als je het fout hebt, trap ik je in je noten. Dat weet je toch?'

'Tuurlijk. Daar drink ik op,' zei Jamie.

Het neonlicht van buiten glansde op onze bierglazen toen we ze tegen elkaar klonken.

*

Alleen in de vroege uren van het ochtendgloren had ik de vrijheid om boven de rivier te vliegen zonder op pods en luchtwagens te botsen, dus de wekker ging al dagenlang vroeg af in mijn appartement. Terwijl de megastad onder ons lag te slapen, stonden Jamie en ik weer op de brug.

Ik rukte aan het jetpack op mijn rug en verstelde de hengsels om mijn schouders. 'Dat ding zit voor geen meter!' vloekte ik. Ik liep de hele week al rond met blaren op mijn rug die veroorzaakt werden door de aandrijving van het jetpack en keek niet heel erg uit naar het verder martelen van mijn huid. Ik krabde aan een van mijn blaren en voelde hoe vocht over mijn rug begon te druppelen.

Mijn broer zat op de rand van de brug en keek me aan. 'Ik zou kunnen kijken naar een soort hitteafleidend schild voor op je rug,' zei hij weifelend. 'Maar in de Arena heb je toch je beschermingsvest aan, dus dan zal je er niet zo veel last van hebben.'

'Dat is nu een schrale troost,' zei ik met een laatste ruk aan de hengels. Het jetpack op mijn rug pruttelde in sync met mijn geïrriteerde gevoelens.

'Maak je nou niet zo druk,' zei Jamie. 'Je maakt het jetpack van streek met je getier.'

Het vocht van mijn blaren liep inmiddels mijn bilnaad in, merkte ik tot mijn grote verdriet. 'Van streek? Het is geen klein kind.'

'Het is een verlengstuk van je eigen gevoelens, Logan. Het zijn jouw gedachtengolven en jouw impulsen waar hij op reageert en hij zit net onder je hersenstam. Je kan er maar beter voorzichtig mee om gaan.'

'Dat ding kan maar beter voorzichtig met mij omgaan,' diende ik mijn broer van repliek. 'Zoals je zegt, het is *mijn* hersenstam.'

'Ik sta nog steeds garant,' verzekerde Jamie me. 'Dus ben je klaar voor wat oefening in projectielen ontwijken?'

Nog voordat ik kon antwoorden of me zelfs maar kon voorbereiden, pakte hij zijn geweer met schuimrubber kogels en begon op me te schieten. Ik vloekte van schrik toen eentje me vol in mijn gezicht raakte. De tweede en de derde kon ik met veel vallen en paniekerig corrigeren ontwijken. 'Verdomme, Jamie, waarom gooi je me toch altijd in het diepe?'

'Omdat je het snel moet leren,' zei hij grijnzend. 'We hebben nog drie weken tot de Arena, en daar schieten ze niet met schuimrubber.'

Het wapentuig in de illegale Arena was onbetrouwbaar en extreem gevaarlijk. Ondanks de verbeteringen die Jamie had geregeld, waren zelfs de hypermoderne plasmapistolen waar ik mee zou gaan vechten al achterhaald. 'Heb je voor mij ook een wapen om mee te oefenen?' vroeg ik.

Jamie had gelijk. Ik kon maar beter snel gaan leren.

*

20:00, scheen op de digitale klok in grote rode getallen. De getallen knipperden om aan te geven dat de klok nog niet begonnen was met aftellen, maar dat zou ongetwijfeld snel gebeuren. Nog twintig minuten tot ik de Arena zou betreden.

Je bent gestoord dat je dit doet, vertelde ik mezelf terwijl ik vanaf een oncomfortabel plastic bankje opkeek naar de klok. De wachtkamer was slecht verlicht en rook naar zweet. Twintig minuten zou ik hier nog moeten doorbrengen – dat betekende dat ik de vijfde zou zijn die de Arena zou betreden. Slechts vier mensen voor me hadden de tijd gehad om alvast dekking te zoeken in de talloze hoeken en gaten die de Arena rijk was. Ik kon wat hinderlagen verwachten, maar het had erger gekund.

Ik wierp een blik op mijn horloge en zag dat het bijkans tijd was om die twintig minuten te laten beginnen. Nog een halve minuut... en toen bleepte mijn communicator. Een tekstberichtje van Jamie. 'Succes,' was alles wat het zei, maar voor mij was het genoeg. Ik was vandaag niet alleen mijn eigen droom van een terugkeer naar de Arena aan het nastreven, maar ik was vooral Jamie's droom aan het verwezenlijken. Zelfs als ik vandaag in een hoop bloed en ledematen zou eindigen, was er nog steeds een kans dat er mensen van het leger rondliepen die contracten aanboden aan jonge, getalenteerde biotech-wapensmeden zoals mijn tweelingbroer.

Ik speelde met de gedachte om hem een berichtje terug te sturen, maar toen begon de klok te lopen.

19:59, 19:58, 19:57...

Mijn vingers klemde zich om de plasmapistolen in mijn handen. Ik haalde diep adem om mezelf te concentreren terwijl ik naar de gesloten deur stuurde. Geen tijd voor trillende handen, ik moest me focussen.

Kom op, Logan. Dit is wat je wilde, dit is waar je je voor hebt aangemeld.

Ik maakte me niet direct druk om het feit dat ik in de aankomende uren zou kunnen sterven. Die kans was er nu eenmaal als je meedeed aan Arenagevechten. Ik was niet bang, maar ik was wel erg nerveus. Ik wilde het goed doen, mezelf bewijzen. Jamie en ik hadden nagedacht over alle mogelijkheden: vergif, plasma, vuur, kogels... we waren als het goed was op alles voorbereid. Door mijn jetpack zou ik veel van de aanvallen gemakkelijk kunnen vermijden en de afgelopen weken hadden we ons suf geoefend op het ontwijken van projectielen.

In mijn geest liep ik door de plattegrond van de Arena en dacht na over mijn spelstrategieën. Eigenlijk wist ik maar een ding zeker: mijn ervaring in de legale Arena had me geleerd dat het pure waanzin was om te blijven treuzelen bij de ingang. Dat was een beginnersfout. Ik zou meteen naar boven vliegen. Overzicht was de sleutel tot winst. Ik moest scherp zijn. Vooral in de illegale Arena zou ik kunnen verwachten dat er smerig gevochten werd. Ik moest overal op voorbereid zijn.

Ontwijken en overzicht, dat zouden mijn belangrijkste verdedigingen vormen. Mijn pistolen en mijn jetpack waren de aanval.

Opeens was het tijd. 00:00. Dit was mijn interval.

De klok knipperde twee keer voordat de deur opende. Ik greep mijn pistolen en rende de deur door, waar een kakofonie van geluid en lichten me opwachtte. Als er iemand was die me aankondigde voor het krijsende publiek achter de plasmahekken, dan kon ik het niet horen.

Dertig seconden later kleefde er bloed aan mijn handen. Het was bijna belachelijk hoe makkelijk het ging: ik dacht aan vliegen, steeg op, draaide me half om, en zag vanaf mijn verheven positie een van mijn tegenstanders een hartslag eerder dan hij mij zag. Mijn hart barstte bijna van de adrenalinestoot terwijl mijn vingers de trekkers van mijn pistolen vonden. Vloeibare blauwe bliksem donderde voort uit mijn pistolen. De jongeman ging neer in een mist van bloed.

Eén.

Later zou ik horen dat zijn naam Jason Tathas was, dat hij uit het oude Rusland kwam en dat hij een ontzettend gaaf wapen had dat clustergranaten schoot. Hij is nooit toegekomen aan het lossen van een enkel schot.

Ik had niet eens de tijd om na te denken over wat ik zojuist gedaan had. Zonder om te kijken nam ik de plattegrond van de Arena in me op terwijl ik het luchtruim koos. Verschillende verdiepingen, springplanken, trappen, een gangenstelsel... en aan het einde een grote binnenplaats waar iedereen samen kwam.

Ja, mijn jetpack zou hier een verschil kunnen maken. Nee, het was niet genoeg; met al die lage zwaartekracht springplanken kon iedereen voor enkele seconden hoog in de lucht mijn gelijke zijn.

Toch maakte ik me niet al te veel zorgen. Veel tegenstanders in de Arena waren niet goed getraind; ze vochten voor het geld, in de hoop in de megastad een beter leven voor henzelf te creëren. Het leven op de straten van Cidade was echter verre van gemakkelijk dus ze zouden zeker goede overlevingsinstincten hebben. Daarentegen had ik verschillende legale Arenatoernooien overleefd en gewonnen... en ik had Jamie's jetpack. Ondanks dat ik weinig snapte van de neurobiotechniek die ermee gemoeid ging, was ik wel ontzettend goed geworden in het besturen van het ding via mijn impulsen.

Vliegen voelde als de wind; als de ultieme vrijheid. Gecombineerd met de pure adrenaline die een Arenagevecht met zich meebracht, voelde ik me beter dan ooit. Terwijl kogels en vlammen me om de oren vlogen, voelde ik me als een god met de donderende macht over leven, dood en overwinning.

Mijn tweede *kill* was vanaf een relatief beschutte plek op een van de hoogste plateaus in de centrale hal. Nog steeds zo gemakkelijk. Van achter mijn beschutting zag ik een paar verdiepingen onder me een zwaar bepantserde man achter zijn eigen beschutting kruipen. Hij maakte zich klaar om iemand met zijn snipergeweer neer te schieten.

Hij keek niet omhoog, zelfs niet toen lichtend blauw plasma de loop van het pistool in mijn

linkerhand verliet. Ik raakte hem in zijn onderrug, net onder de rand van zijn pantser. Zijn lichtgroene shirt onder zijn pantser kleurde abrupt rood.

Twee.

Kort daarop realiseerde iemand anders zich meteen dat er iemand bovenin mensen aan het afschieten was. Een jonge roodharige man met een raketwerper gooide zichzelf op een springplank en sprong de lucht in, zijn wapen op mij gericht. Ik dook van mijn eigen platform af en draaide me in de lucht om. Ik was net op tijd om hem neer te schieten voordat hij zichzelf in zijn vlucht voldoende had kunnen stabiliseren om mij te kunnen raken. Ik raakte hem in zijn knie.

Twee... en een beetje. Voorlopig was hij uitgeschakeld. Ik hoopte dat ik hem niet voor eeuwig geblesseerd had.

Opeens wilde iedereen me dood hebben; als een van de weinigen die kon vliegen was ik gevaarlijk. Nu werd het echt spannend – ik moest vechten voor mijn leven. De adrenaline gierde te veel door mijn lijf om bang te worden. Alles wat ik deed was springen, vliegen, duiken, rondtollen en schieten.

Dat kon natuurlijk niet goed gaan. Ik kwam in gevecht met een jonge vrouw met kortgeschoren haar die ik had leren kennen als Sita Veronn. Ze raakte me in mijn knie met een glanzend groen mes dat ze afschoot uit een soort kruisboog. De messen waren overduidelijk ingesmeerd met een snelwerkend gif. Ik hoopte maar dat de exotische cocktail van alle bekende tegengiften die Jamie me die ochtend gegeven had me tijdens het gevecht in leven zou houden. Het groene mes had me slechts geschampt, maar ik was een angstig moment lang totaal mijn balans kwijt.

Uit het niets dook een zwaargebouwde jonge man op die met al die littekens op zijn blote armen en in zijn gezicht niets anders kon zijn dan een Arenaveteraan. Hij hief zijn geweer en schoot op ons. Ik dook aan de kant, maar het waren geen vlammen of kogels; het waren dikke klodders met geel slijm. Veronn gilte en bedekte haar gezicht, maar ze was te laat. Nog voordat haar armen haar gezicht bereikten kon ik zien hoe het slijm zich in haar gezicht vrat en sissend door haar bepantsering probeerde te komen. Ze was ten dode opgeschreven.

Ik had geen tijd om medelijden met haar te hebben: de halve seconde respijt die ik had gekregen had gebruikte ik om te vluchten en al schietend mijn aftocht te dekken naar een van de vele gangen die het Arenacomplex rijk was.

Een slechte beslissing. Ik kwam midden in een confrontatie terecht.

De abrupte adrenalinestoot en de schrik gaven mijn jetpack de impuls die het nodig had: ik hield midden in de gang stil, dicht genoeg bij de muur om me er tegenaan te drukken.

De wereld bevroor. De explosie die vanuit de hal kwam, leek van mijlen ver weg te komen. Het bloed dat over mijn been druppelde voelde alsof het van iemand anders was. Alles wat ik zag waren de twee mannen in de gang. Ze stonden tegenover elkaar als twee cowboys in het oude Wilde Westen met hun handen op hun heupen, de vingers trillend boven hun wapens.

Een van hen was donkerharig en donkerogig. Ditrich was zijn naam. Ik had over hem gelezen;

hij was een favoriet. Hij had een geweer in zijn handen dat ik direct herkende: het was een gemodificeerde versie van het extreem illegale bliksemkanon. Een prototype van dit geweer werd ooit in een van de voorrondes van de Arenatoernooien geïntroduceerd, maar de eerste keer dat het ding afgeschoten werd, brandde meteen het halve fort af. De Corporatie had het bliksemkanon zo snel als ze konden als illegaal aangemerkt. Dit zorgde er natuurlijk voor dat het wapen extra populair was in de illegale toernooien.

Mijn hart bonsde in mijn keel. Een bliksemkanon in een smalle gang als deze zou voor ons alledrie de dood betekenen. Dittrich was duidelijk op weg geweest naar een andere locatie waar hij vrijer zou kunnen vechten. Hoewel hij zijn pantser met ijzeren draden omwikkeld had, die tezamen een tamelijk effectieve Faraday kooi vormden, aarzelde hij blijkbaar lang genoeg over de consequenties waardoor hij niet direct de trekker overhaalde.

Tegenover hem stond een kale man van middelbare leeftijd (*Randall, zijn naam is Randall*) met een wapen dat ik nog nooit gezien had. Hij hield een cilindervormig ontstekingsmechanisme in zijn ene hand en een handwapen in zijn andere. Randall durfde duidelijk niet de trekker over te halen omdat hij bang was dat zijn tegenstander hetzelfde zou doen.

Ze hadden mij echter nog niet gezien. Ik hief een van mijn plasmapistolen en schoot de jongen met het bliksemkanon in de rug. De grote favoriet zakte rokend in elkaar. De geur van verbrand vlees vulde de gang.

Nog voordat hij de grond raakte, richtte ik mijn pistolen op de man met het onbekende wapen, maar hij was sneller dan ik. Uit de weg tollende had geen zin; ik werd geraakt door een regen van kleine prikkende mesjes die in mijn kleding bleven hangen en mijn gezicht openhaalden. Ik vloekte en probeerde ze van me af te vegen, maar de scheurende pijn waarmee het gepaard ging zorgde ervoor dat ik gauw ophield. Mijn hand was glibberig van het bloed terwijl ik een blik wierp op het kleine messcherpe object tussen mijn vingers. 'Wat is dit?' riep ik.

'Dat merk je wel,' zei hij met een grijns waarvan mijn nekharen overeind gingen staan. Hij zwaaide met de ontsteking. 'Ik zou maar maken dat je wegkomt als ik jou was.'

Ik deed prompt wat hij zei. Nog nooit in mijn leven had ik me door wie dan ook laten intimideren. Op straat had ik altijd gevochten, nooit was ik weggelopen van een confrontatie. Maar er was iets aan deze man, aan de manier waarop hij grijnsde. Zijn groene ogen sprankelden met een plezier dat bijna onmenselijk was.

Hij gaat me iets aandoen. Ik vervloekte mezelf dat ik hem ook maar een moment mijn rug had toegedraaid. Een beginnersfout, een idiote, stomme, beginnersfout. Nu zou hij me in mijn rug schieten en ik zou sterven. Al mijn dromen, al Jamies harde werk, het zou allemaal voor niets zijn geweest. Er kwam echter geen schot terwijl ik de tunnel uit vluchtte. Ik koos het luchtruim, ietwat beschut achter een van de vele pilaren die de platforms ondersteunden.

Ik draaide me om en zag nog net hoe de man uit de gang kwam lopen. Terwijl ik mijn wapens op hem richtte, grijnsde hij zijn witte tanden bloot. 'Jij gaat me helpen,' zei hij lachend. 'En dan dood ik

je.'

Violet licht vulde mijn wereld terwijl heet plasma vrijwel synchroon de lopen van mijn wapens verliet. Ik had geen gedachten voor hem over, alleen maar overlevingsinstinct. Hij moest sterven, zodat ik kon leven.

Grappig hoe dergelijke dingen nooit gaan zoals je wilt.

Terwijl hij wegdook voor het blauwe plasma, drukte hij zijn ontstekingsmechanisme in. Ik zag het gebeuren vanuit mijn positie in de lucht. Ik realiseerde me dat er nog kleine projectielen uit zijn wapen in mijn bepantsering genesteld zaten. Wat het ook was, als het zou exploderen... Mijn paniekimpuls zorgde ervoor dat mijn jetpack stotterde en me hoger de lucht in sleurde. Ik schreeuwde van schrik.

Voor de eerste keer sinds ik de Arena betreden had, werd ik me bewust van het publiek achter de plasmahekken en van hoe hun hongerige ogen het schouwspel indronken. Zij zagen alles en een vreemd dubbel moment lang zag ik ook alles: de stukjes metaal in mijn kleding en huid, de vuurgevechten onder en achter me, de lachende man met de ontsteking. Ik zag hoe zijn vinger de knop van zijn ontstekingsmechanisme indrukte.

Ik verwachtte een vuurexplosie, maar in plaats daarvan zag ik een schokgolf. Wat het publiek en ik zagen leek op de schokgolf die normaal vooraf gaat aan een explosie, maar nu was hij vreemd blauwig en... elektrisch?

Oh God.

Niet elektrisch... *elektromagnetisch.*

De stukjes metaal in mijn huid en kleding waren kleine versterkertjes om een EMP de zaal in te sturen, waar bijna alle deelnemers zich nu bevonden. Randall wilde via mij zijn tegenstanders ontwapenen.

En er zat een chip in mijn nek die mijn jetpack bestuurde. Een chip. In mijn *nek*.

Op dat moment wist ik met absolute zekerheid dat het over was. Ik krulde in foetushouding op, in een futiele poging tot zelfbescherming, maar de schokgolf bereikte me en de wereld ging ten onder in een withete scheut van pijn.

Daarna was er niets meer.

*

Wit licht... complete verwarring.

Ik kon mezelf niet voelen. Ik voelde... niets. Was ik dood? Was ik gestorven in de Arena voor het toezien van duizenden bloeddorstige kijkers?

Mijn adem stokte in mijn keel, waardoor ik me realiseerde dat ik toch nog een keel had. Ik kon mijn keel voelen, en iets van koele lakens tegen mijn schouders. Maar toen ik mijn benen wilde bewegen, voelde ik niets. Helemaal niets, alsof ik geen benen meer had. Geen benen, maar ook geen armen, geen lichaam...

Oh nee, dat niet, alles behalve dat!

Ik wilde schreeuwen en recht overeind zitten, maar ook dat ging niet. In plaats daarvan kwam er een zielige kreun over mijn lippen.

'Logan? Oh, Logan, je bent wakker!' Jamie's gezicht, bleek en vertrokken van zorgen, verscheen in mijn gezichtsveld.

Ik knipperde tranen weg waarvan ik niet wist dat ik ze hilde.

'Voordat je in paniek raakt... je zit tsjokvol met medicijnen en voelt je waarschijnlijk op het moment heel vreemd. Je leeft nog, dat is het belangrijkste.'

'In welke staat?' fluisterde ik.

'Je *leeft* nog,' herhaalde Jamie. 'We maken ons later wel zorgen over de details. Je was fantastisch in de Arena, Logan.'

Ik vond de staat van mijn lichaam niet bepaald een detail. 'Ik wil het weten.'

'Het is nog te vroeg om met zekerheid te zeggen, maar je ruggengraat heeft een oplawaai gekregen van de elektromagnetische schok. Het implantaat is uitgebrand en lijkt een heel deel van je ruggenmerg meegenomen te hebben. Je bent vanaf je nek verlamd.' Zijn ogen vulden zich met tranen. 'Maar we weten het nog niet zeker, we moeten eerst afwachten.'

Ik dacht aan mijn tenen, maar ik had ze niet meer. Zo voelde het – alsof ze er niet waren, en alsof ze er behalve in mijn herinnering ook nooit geweest waren. 'We hebben nooit aan EMP gedacht,' zei ik bitter. 'We waren in de illegale Arena, en we hebben nooit aan de mogelijkheid van EMP *gedacht*. Vuur, kogels, zuur, vergif, explosies... alles is getest behalve dat.'

'Ik weet het,' zei Jamie. Zijn gezicht vertrok alsof hij walgde van zichzelf. 'De geldschieter die tijdens de wedstrijd naast me stond, zei precies hetzelfde. Iemand die geen goede risicoanalyse uitvoert is het risico van investering niet waard.'

Ik wilde me rot voelen voor hem, maar zelfmedelijden vanwege de afwezigheid van wriemelende tenen was te overweldigend om voor ook maar iets anders in mijn hoofd plaats te maken. Dus ik zei niets.

'We hebben nog kredieten voor twee dagen ziekenhuis. Ik laat ze alle testen op je uitvoeren, en daarna zijn we blut. Geen contracten, geen geld. Maar we hebben nog steeds intellect. Ik ga je genezen Logan, ik beloof het.'

'Je hebt het verneukt, Jamie. Verdomme. Ik kan je niet eens in je noten trappen zoals ik beloofde,' zei ik. Opnieuw verwaterde de wereld achter een sluier van hete tranen.

'Ik ga ervoor zorgen dat je me die trap kunt geven.' Jamie klemde zijn handen om de mijne, maar ik zag het alleen, ik voelde er niets van. 'Al moet ik er mijn levenswerk van maken. Ik weet niet hoe lang het gaat duren voordat ik biotech heb ontworpen die je ruggengraat kan vervangen. Ik heb geen idee waar ik moet beginnen, ik heb dit nog nooit eerder gedaan.'

Ik sloot mijn ogen en zou me van hem hebben weggedraaid als ik het zou hebben gekund. 'Dan wordt het tijd dat je het leert,' zei ik.

